

siger: Nu er jeg godt paa Vej til at skaffe Balance! Det forekommer mig, at vi maa bede den højtærede Minister for Himlens Skyld standse paa denne Vej til Balance og se at komme ind paa en anden Vej. Man kommer ved at høre en saadan Udtalelse til at tænke paa Historien om Drenge, der fangede Mus, og da man spurgte ham, hvorledes det gik, sagde han: Jo, det gaar glimrende, naar jeg fanger den, jeg venter paa, og den næste, saa har jeg fanget to. Ministeren har siddet troligt og ventet paa Balancen, og i 1920 sagde han: Jeg er lige ved at skaffe Balance, jeg har det bedste Haab om, at det skal lykkes, blot Rigsdagen vil imødekomme mig paa to Omraader — hvor man imødekom ham, og det næste Aar sagde han: Jeg har Haab om et lille Overskud; det var altsaa i Fjor, og i Aar kommer han og erklærer, dog nu knap saa sikkert som de foregaaende Aar: Ja, nu er der dog Haab om Balance for 1923—24. Medens Musene yngler — medens Underskuddet stiger —, sidder man saaledes og venter paa at fange den første.

Det foreliggende Finanslovsforslag, gaar jeg ud fra, er forelagt — ligesom Erklæringen af 9. Juli, som den højtærede Ordfører talte om — i den bedste Tro til, at det skal bære, at det skal gaa godt, og ligesom den højtærede Finansminister sagde om Erklæringen af 9. Juli: Gaar det galt, tager jeg Ansvaret sammen med den anden Minister, vi deler Ansvaret med hinanden som Mænd, saaledes siger Ministeren vel ogsaa i Dag: Skulde det gaa galt, tager jeg Ansvaret. Men at den højtærede Minister kan mene, at det Budget, som her er lagt, kan bære, det forbavser mig. Det er dog ganske givet, at Budgettet skal og maa sprænges, og den Fremstilling, at det kommende Aar kan give Balance, maa være nøjagtig af samme Værdi som de Udtalelser, der er kommet de to foregaaende Aar fra den højtærede Finansminister. Der er ikke Udsigt til det. For mangfoldige Punkters Vedkommende ved man, at det vil være ganske udelukket, at Balance kan opnaas. Men vi retter ikke nogen Behøjdelse mod den højtærede Finansminister for dette Resultat. Vi erkender, at Socialdemokraterne, naar vi undtager Udgifter, som i Forhold til de store Tal er uvæsentlige, og hvor vi har søgt at holde igen, har stemt for de væsentligste af de Udgifter, som har foranlediget dette Underskud, og at vi har været medansvarlige for, at dette Underskud er

blevet saa stort, som det er. Og om vi end paa adskillige Omraader har foreslaaet Besparelser, saa erkender jeg, at hvis vi til Gengæld havde faaet Lov til at faa de Forøgelse, som vi har ønsket, vilde Underskuddet ikke være blevet mindre. Jeg siger altsaa ikke, at den højtærede Finansminister staar som en aldeles udelig Finansleder, men jeg tror, at de Herrer, der i 1920 gik ud i Landet og sagde, at nu gjaldt det om at komme af med de elendige Størrelser, der under Krigen havde ødelagt Landets Finanser, medens de Herrer dog selv havde været med til at stemme for hver eneste Øre af disse Udgifter, havde staaet bedre nu, om de ikke den Gang ganske ansvarsløst havde erklæret, at det var den daværende Regering, der havde Ansvaret. De Herrer maa jo huske, at i Dag kommer det tilsvarende overfor dem, derfor havde de staaet sig ved at vise sig en Smule mandige under Valgkampen i 1920, have taget deres Part af Ansvaret for de Udgifter, de havde stemt for hver eneste Øre af. De havde Ansvaret i endnu langt højere Grad end den nuværende Opposition, som dog er i Mindretal i begge Ting. Prøv kun at læse Udtalelserne fra Valgkampen i 1920 om de ødelagte Statsfinanser, og sammenlign dem med de Resultater, som den højtærede Finansminister nu kommer med, og De vil indrømme, at den Kritik, der den Gang blev fremsat, rammer Venstre og først og fremmest Venstre selv. Forholdene har været abnorme i de 2½ Aar, der er gaaet siden 1920, men der er vel ingen, der vil paastaa, at Forholdene var normale i Tiden fra 1913 til 1920. Og jeg ved i alt Fald, at der er den Forskel paa Forholdene den Gang og Forholdene nu, at der den Gang blev brugt en Del Penge til Foranstaltninger, tagende Sigte paa at gøre Brødet billigere her i Landet, medens man fra den nuværende Regerings Side søger at frigøre sig fra saadanne Foranstaltninger. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister har haft gode Hjælpere, og jeg vil understrege, at naar jeg har opholdt mig ved Balancen, er det for Venstres Skyld. Det er nemlig en udmærket Ting at faa Balance paa Finansloven, og det er noget, enhver Finansminister selvfølgelig vil tilstræbe. Men det væsentlige er dog, at Staten administrerer saaledes, at der bliver gode Forhold for Samfundets Borgere at leve under, og at Staten yder sin Medvirkning dertil; det gælder ikke at leve alene for denne Balance. Den højtærede Finans-